

αλέθω

αλέθω, ρ. [<μσν. ἀλέθω <αρχ. ἄλῳ], αλέθω. **1α.** μασώ κάτι με δύναμη και το πολτοποιώ απόλυτα: «ό,τι και να βάλει στο στόμα του, τ' αλέθει». **β.** μασώ, χωνεύω: «τρώει τα πάντα, γιατί τ' αλέθει όλα». **2.** διαλύω κάποιον στο ξύλο, τον κατανικώ: «εμένα μη μου κουνιέσαι, γιατί σ' αλέθω ό,τι ώρα θέλω». **3.** (στη γλώσσα της αργκό) πιστεύω εύκολα, είμαι ευκολόπιστος: «εμένα μη μου λες τέτοια πράγματα, γιατί δεν τ' αλέθω»

- αλέθει ο τροχός (κάποιον ή κάποιους), βλ. λ. τροχός·
- αλέθω πέτρες, βλ. λ. πέτρα·
- αλέθω το ίδιο βρομάρι, βλ. λ. [βρομάρι](#)·
- μπάτε σκύλοι αλέστε κι αλεστικά μη δώστε, βλ. λ. [σκύλος](#)·
- ο καλός ο μύλος όλα τ' αλέθει, βλ. λ. [μύλος](#)·
- ο μύλος χωρίς νερό δεν αλέθει, βλ. λ. [μύλος](#)·
- όποιος αέρας κι αν φυσάει, ο μύλος πάντα αλέθει, βλ. λ. [μύλος](#)·
- όποιος πάει πρωτύτερα στο μύλο, εκείνος αλέθει, βλ. λ. [μύλος](#)·
- τ' αλέθει όλα σαν μύλος, βλ. λ. [μύλος](#)·
- το στομάχι μου αλέθει και πέτρες, βλ. λ. [στομάχι](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας